

[פרק ז] אמר רבי יוחנן משום רבו יוסי

(זון זמורא), מנין שהקדוש ברוך הוא מתפלל, שנאמר (שם ז) "זה ביאו הוה אל הר קדש ושמחותם בבית הפלחוי", הפלחות לא נאמר אלא "(כבייה) הפלחוי", (מלמד) [מכאן] שהקדוש ברוך הוא (מצלי) [מתפלל].מאי מצלי, אמר (רבא) זרכ' טורה בר טובה אמר ר' וב' זרכ' טורה ברוך הוא רחמי את בעסוי ויגולו רחמי על מדרותיו ואתנהג עם בני מדורת הרחמים ואנס להם לפנים מסורת הדין.תני אמר רבי ישמעאל בן אלישע, פעם אחת נכנסתו להקטיר קטרות לפני ולפנים, והוא אמר אכתריאל היה צבאות, ישב על כסא רם ונשא, ואמר לו ישי ושמעאל בני ברכני, אמרתו (לטני) [ובונו של עולם] והוא רענן מלפניו שוכבשו רחמי את בעסוי ויגולו רחמי על מדרותיו ואתנהג עם בניך במדורת הרחמים ותנכns להם לפנים מסורת הדין, וגעגע לו בראשו,מאי קא משמען לן?

๔ ברכת הדירות אל תה קלה בעינוך:

๕ ס. מנין שהקב"ה מתפלל. ציור הדבר, חכלית התפילה עצנו היא להחרוממות הפש שחייב מוכנה להנenga במעלה יותר וופמה משයיא מתנהגת ע"כ פועל התפילה ג"כ על השגנת המבוקש, שביהו מעליה יותר, ראי הוא למילוי חסוננו. והנה לפניו ית' אין מעזר להשפי ר' טוב, אבל צירק שיינו המקדים מוכנים, וכל ההנenga המסתורת בתורה ומצוות וכל טדה נכמה, היא ורק להכשיר את המקדים לקלט הטוב המזוקן להם. אמנים ביארו כאן סוד מוטוב ההנenga האלהית, שם דוכיס בהנאגתו ית', שהחולו המקדים לדירות ואוים לקלט וב' טוב יותר מכפי מודhum. ואותן הדרכיס שמוכדים לך בהנenga הכלולית, שהם דומים ממש לתכלית שאנו משיגים ע"י התפילה, ד"ז נקרא שהקב"ה מתפלל, ומtron שהאגולה העתודה תהי' אעיפ' שלא יהי ראיים לנו', כמו ש' יירא כי אין איש ושיטומם כי אין מגעיו ווועש לו ודרעו', ע"כ נקרא ביהם' ק' העתיד, בית הפלתי לבני הקב"ה.

๖ וזה היהת חכלית החזין הגודל שהוא קרוב לנכואה שראה ר' בין אליו ישע לפניו ולפניהם. אז בהיות מצב האומה הישראלית תלו ברפויון, וכמושלות רבים גופניים ורוחניים שתו עליה, אז יכול היה שיבא איש לרפין ידים ולהתיאש מתקומתם של ישראל ג' ח' אם מוד מות ההנenga רק לערך הנכתה והמקדים. ע"כ גלה טווע אל עבד' ר' ב' א', כי יש כאן מהה עליונה הזריכה ברכה, היינו קצת הכהנה, עכ"פ מעד חידידי הדור, שהם מכך רישם את הכלל לקלט הרבה יותר מכפי המדה הרואיה לפני הנכתה. וחזקה ידו, ויחזק ידי עמו וכל העוסקים בעבותות הקודש, לשובך יעקב לאליך ישע.

๗ סה. אל תה ברכת הדירות קלה בעיניך. ההנenga האלהית העמירה כל העניינים הנמצאים, החמורים וההורנינים ופעולותיהם, הכל בחכמה נפלא, באופן משיג תכליתם, שהוא להיות מחזק את התכלית המוסרית שהוא פירה של המציגות. והנה חקק השית' שתਊיל תפילה, מפני התכלית המוסרית היוצאת מהתפילה, לרום את הנפש ולטר מרע. וכן חקק שברכה תה' דבר המועיל, כדי שישתדרו הבריות להיות בשלוי ואהבה, ויהיו ראיים וה מה לברכה. ע"כ לא תה' ברכת הדירות קלה בעיניך, שאין הרככה מועלת רק מעד ערכו הפרט של המברך, כ"א חק כליה הוא מעד שלמות כל המציגות, ביתחוור המוסרי. אמנים מוכן הדבר בהיות שהזורך הביא לחק כל זה במצוות, יהי' וראי יתרון פרט ביין האישים, ואין להעריך ערך ברכת הדירות לברכות אוד גורל גזירות.

๘ אן לא, גינס, ת"ג, ט' 26.

15

נו. כל המתפלל אחורי ביהכ"ג נקרא רשות, אמר אבי ול' לא אלא שלא מהדר אפי' לבי בנישואו אבל מודהר אפי' לבי נישואו ליל' בה. בהיכל הוא מקום הקיבור היזירוי לעבודת השית'. והנה הכלל הוא שהאדם אף שייח' צברדא, או הוא נהנה מן מהא, צירק שישח נפשי נפשי דהיר' צברדא, או בוה נחנה מן העיבור והציבור נהנה ממנו. אבל אם יבור לעצמו דרך, אפי' בעבודת ד', לפרש מרכוי הציבור, אז לא ירצה, וילך מודהר אל דהיר'. וזהו גיר' שלא יהפל אהורי ביהכ"ג, כי אילו הוא ראוי לבנותה במה לעצמו אפי' לשם עברות ד'. וליא' אלא שלא מחדר אפי' לבי נישואו. גם בו יש רשות, שהכללו הוא נכוון רק אם הכוונה של אותו הפהוש מטעם הציבור להלוטין, ולודין בעצמו בדרכ' עברורה כפי חיין לבנו, אז אפי' יהי גודל שבגורליס הוא בכל הרושעים, אבל אם מגמת פניו היא להיות נכל ומשתחף עם הציבור, אלא שלפעמים צירק ללבת בורci עכורה לפי ערכו ומצבו, לית לנ' בה.

๙ ובמ"א רמנון אהורי ביהכ"ג, כי הביכרין יש לו ב' תלויות: האחת היא אגדר ולורום שם השית', ובאמת עיקר תכלית מזיאות התפילה נבראה לה, כדי שכיריו הבריות יד ד', ויראו מלפניהם וילכו בדרכיו לטוב להם. והב' נסעה מזה, שהתפילה מועלת להישג המבוקש. והנה לו לא היהת באהה מתפילה החועלת המוסרית כ"א השגת המבוקש לבורו, ודאי ר' קשה, מה חכלית וטעם יש במציאות התפילה, הלא השית' לא תחן שינוי רצון לנו', ולמה לו לתפלתינו. אבל כיוון שיש בתפילה תכלית מוסרית, כי ע"י הברה שהכל גודלה במציאות התפילה והתרבה הצדקה והמשרים, כבר נמצא מזיאות גודלה החועלת התפילה. והנה הצללית הפנימית העיקרית של התפילה שהוא הצד המוסרי, היא מרוםות בפניהם של ביהכ"ג, וזה העקר של מציאותו, והזעט הטפל של השגת המבוקש יומליך באחורי ביהכ"ג. ע"כ כל המתפלל רק אהורי ביהכ"ג, ולצד המוסרי של התפילה לא ישים לב כלל, הוא נקרא רשות וחפלתו וועבה, כי ע"כ "סדי אונו משמע תורה" ולהיטיב ורכיו, "תפללו חווועה".² כי תפילה אם לא תרעמה מהנה הטעבה אל המעשין, הרי היא כחרונית וגידוח, כאילו יש שינוי רצון למעלה ח'ין, ע"כ ר' קפלת ישרים רצונו, כי בכל תפילה הם שואבים הצללית הפנימית של התרומות הנפש שהיא תכליתה ופריה של התפילה.

๑๐ אן לא, גינס, ת"ג, ט' 25.

๑๑ דרש רבי שמלא ליעלם יסוד אום שבתו של הקב"ה אה"ב יהפלל. מנא לו מטהה דרכיב ואתחנו אל ד' בעת ההיא ומלאיב ד' ואלהים אתה החלות וגוי וכחיב בתורה אعتبرה נא וארא את הארץ הסובת וגוו" (ברכות ל'ב). אדר' שהתפלת תה' נקי' מכל דריון של שניר רצון והתפעלות בחק השית'. מה שהוא דעת בחותם ביתם לאלהות ובמיאה להשחתת סדרי השלמות האנושית. ולעומת זה עצם ערך התפלה ובថון פועלתה בקבוץ תנאייה, גם מלבד פעולות השגת המבוקש והתרומות הנפש חוכות ע"י התפלה. הוא פנה גודלה בהשלמת האדם. על כן צירק שביבן כל מתחפל. שהתפלת היא חק גוף לא, שחקן הקב"ה בעולמה להשלמת יצוריו בכל דרכי השלמות, וביחד לתוכית השלים והמוסרית הנצחית ממנה, ואינה בגדר עני מוטבע בחוקו ית', חיליה: "עליכן אדי שקודם כל תפלה ייקוד ספור השבת. להורות שרבת הרבה על קביעת קת התפלה שלא וכי המשוג בדרכ' השאללה בשם טבע באלתו ית', והרא"י ממשה אשובה מאה. שהוא ע"ה בהשגם הגדולה היא' וראי בטוח שלא יבא לחשוב צד שינוי-רצון והתפעלות בחק השית' ע"י התפלה", מ"מ הרבה להקדים שבחו לגלותן המכח אל הפעל אמתה הדעה הרוא' לחיות רשומה לבב ע"י התפלה, וק' כל האדם כהוב, שאפשר לו לחיות טועה בעדootות כהובות, שראי לתקדים מה שירום נפשו ועמידה על צור האמתיות.

๑๒ אן לא, גינס, ת"ג, ט' 26.

๑๓ שיטת שפטותינו חרושפ את האור הפנימי של הנשמה" מון הרוב וג'ל, אשר חווית-ההנונה הייתה אצלו חווית מושעית, עוד משחר ילדותו, ואשר התעמקה גצלו יותר בעלותו לאוצר הקודש והמקדש, ראה את עצמו בפניו בתפלת, כמהן בעבודתו, כהונתו שלמה מקדש, והוא ווור בכל חותמי לשוב אל גוזה, לעם ולשרה לפני י', לבקר בHIGHLY UNIDENTIFIED TEXT

๑๔ הלא כתם דבריו-תיגזע על שולת ראיות:
"עבדות-חקרבנות, שור הרים ואלקיים הדן ספון בת', למעלת מל' השכלה ומכל רגש, רק מדבר-הה מהוויה, כל-זה מנסר לבוגנים בבחירתה זו, ברטבעה טביעה-ירוחנית עלינה, בטגולת גנטוותם — ושותה בית המקדש קים, ודורשת האומה בכללה עוזרת כל גנט-גילות, והופעה האורה של העבודה טגלתת על כלות הכהונה — "כגיטם בעבורתס"!
— — — ואך על פי שנחרט הבניון הקדוש ונחרב, לא זהה קדרושה הפניות הקדושה בתוכויה של הנשאה דישראליות, וממנה נובע כ' כה השפה הקדושה, בה הריבור הקדוש, הפעול בהויהו דוגמת מה שבעל קרבנות.
— — — ושיח שפטותינו הושע את האור הפנימי של הנשמה, המלא תשוקה עליונה חזון קדרוש".

יעולת ראיות, ח'א, עמי קט'א-ב).